

I

Onde eu vivo, tres días á semana imos a clases de golf, ficamos no chalé de Xoán María e o seu pai, que non traballa nunca (aínda que Xoán María di que é empresario), lévanos no seu todoterreo. No camiño fálanos da importancia que ten nestes tempos saber xogar ao golf, case o compara con saber ler ou escribir, e moitas veces penso que pode que entenda máis de buracos no chan que de raíces cadradas.

—Non vos preocupedes moito se o profesor di que vos fan máis falta dezaioito paus na testa que os dezaioito paus máis caros do mercado —díxonos aquel serán o “empresario pantasma”, envolto en brillantina e en arume de voga.

—Non ves Iago Afonso? Ti sempre te engruñas diante do monitor e fas que nos poñamos nerviosos —engadiu o fillo do doa-

dor de bos consellos para triunfar na vida moderna.

Chamábame sempre Iago Afonso, nós chamámonos polo nome completo, menos a miña nai que cando se anoxa me chama Afonsiño, non sei se é porque lle resulta máis curto ou porque cando un non se controla é cando lle saen as verdadeiras orixes, e a miña nai naceu nun lugar precioso lonxe do mundanal ruído.

—Non sei para que che mercamos o equipo de golf, Afonsiño. Os teus amigos semellan gozalo, no entanto ti só paras mentes cando se trata de darlle couces ao balón.

E como non ía amedrentarme? Sentíame obrigado, e cando a un aínda non lle sae mostacho as esixencias o acovardan maiormente se estas se levan a morte co teu gusto.

—En que estás a pensar Iago Afonso? —preguntoume o profesor de golf ao tempo que se me subían as cores. Isto é un foxo, isto é un pau e isto branco, a boliña. Non creo que sexa tan difícil de entender, ou é que non sabes cal é unha cousa e cal é outra?

Mirei a Xoán M. Tiña faciana de poucos amigos, eu empezaba a imaxinarme a esce-

niña, o remirado do neno poñéndome verde diante do lacazán do seu pai, e os outros dous aspirantes a “proxenitores de rapaces como o Xoán M.” sen dicir nada para botarme unha man. O que lles ía botar o brazo enteiro era eu por parvos e superficiais.

—Non volvo, ei? Eu non volvo. A min o que me gusta é xogar ao fútbol. E o peor de todo era o babeco de Xoán M. xulgándome como se el fose Severiano Ballesteros —díxenlle ao meo pai cando cheguei á casa despois de pasar unha tarde de cans, paus e boliñas.

—O babeco de Xoán M. como ti dis —berraba o meu pai feito unha furia— é o fillo de Tito Lafuente, o home con máis relacións e influencias que coñezo, así que, aínda que teñas que aturar as cousas do seu fillo, as aturas, e a ver se ditosamente se che conta-xiara algo do seu, non da parvada senón das súas boas amizades. Traballo doce horas ao día para darche a mellor educación e as mellores compañías e vesme con estas. Ademais agora dóeme moito a testa e non teño ganas de babecadas. O único que che pido é que te comportes.

A mágoa é que sempre lle doía a cabeza. Aquel día, como tantos outros, funme á cama coa sensación dunha incompreensión

entre o meu pai e eu e coa esperanza de que, con sorte, ao día seguinte xa non lle doera e quixese falar comigo.

Ás veces, pregúntome de onde virán esas dores tan frecuentes, serán por costume, como case todo na súa vida, será por canseira ou simplemente porque ten as gafas mal graduadas... Sexa polo que sexa a cuestión é que non sae de pobre, o pobre.

—Se te dás présa lévote ao colexio —díxome o meu pai pola mañá. Esquece o de onte, un mal día teno calquera, pero tes que facer as paces con Xoán M. Este sábado imos xantar á súa casa e quero que vexan que o meu fillo non é un malcriado con pouca clase.

—Puff!... Que tal vos vai o derradeiro avión? —pregunteille coa intención de virar a conversa e non caese na conta do meu anoxo.

Non tiña ningunha gana de perder o meu tempo con aquel rapaz de pouco cerebro e moitos prexuízos, limitada intelixencia e infinitos antollos, posuidor de tanto e de tan pouco. Pero non tiña máis remedio que obedecer e calar. Así estaban as cousas.

—Sobre rodas, será o paxaro máis buli-deiro do ceo. Agora remata o zume ou serei

o enxeñeiro aeronáutico máis rápido en deixar o seu novo traballo. E se eu deixo o traballo, vós deixades a boa vida, xa me entendes...

—Pero Nuria tamén irá, non si?, ou ficará na casa para estudar?

—Que tes que dicir dos estudos da túa irmá? Se estudaras ti o tempo que estuda ela mellor che iría. Así que é preferible que estas caladiño.

Tería que dicir, se fose un acusón, que non o son, que o derradeiro sábado que fomos ao chalé do empresario-todoterreo, a miña irmanciña quedouse “aprendendo de coro” para o exame do luns, e ese mesmo luns o irmán de Lito (Lito é un con “chupa” de coiro que sempre está co pelo bañado en auga de cheiro), que vai na miña aula, contoume o do noivado do seu irmán coa miña, e murmurou supostas visitas de Lito á miña casa, suponse que para axudar e darlle folgos a Nuria.

Coñecéndoa imaxino que se deixaría axudar por alguén tan aposto e tan moderno, tan semellante a ela, tan do seu gusto, e as leccións e os problemas quedaríanlle resoltos, sen ningunha dúbida, nin pola súa banda nin pola miña.

Pero o meu pai non quere escoitar nin ver.

—A modo con esa focha, papi! Que vas deixar as rodas, e logo son eu o culpable como pasa sempre.

—Sr. García do Val.

—Presente.

—Quero felicitalo pola súa boa marcha no curso, de seguir de tal maneira será o “Neno do Ano” do Colexio. A súa actividade escolar só ten que superarse polo que respecta á súa sociabilidade. Intente relacionarse máis cos seus compañeiros e compañeiras, ten que integrarse para desenvolver a súa personalidade completamente. Se non me engano o seu nome é Iago Afonso, non si? Pois xa sabe rapaz, a divertirse e a estudar.

Saín daquel despacho con dúas sensacións diferentes, dun lado a emoción da candidatura, unha aspiración que me alegraba e me daba folgos para seguir aprendendo e até, por que non dicilo, me compracía, xa que só os mellores estudantes podían aspirar a ela. Pero por outro lado o director demostrárame algo que eu xa sospeitaba, para eles somos números ou entes que

pagan decontado unha boa cantidade de diñeiro sen nome nin apelidos. Ademais, por que me trataba de vostede? Non é normal chamar de vostede a un rapaz a non ser que o emisor queira deixar claro que hai un límite entre el e o receptor, un lindeiro que se converte en afastamento cando o que está detrás da mesa é un crego cunha sotana máis longa que un día sen pan, a testa despexada como ceo de verán, nariz de mentireiro se lle acontece como a Pinocho, boca feita por eles (todos coñecíamos o refrán de “semella que che fixo a boca un frade”), e mans gordas e tenras, afeitadas a collar. O que non sabía o señor director era que para nós si tiña nome “o cacha pelada”. Baixei as escaleiras a modo para dar-me tempo a esquecer o meu anonimato oficial.

No recreo tentei facerme o falangueiro, dixéranme que debía achegarme máis e...

—Que che pasa, anano? —increpoume un dun curso superior famoso por argalleiro. É que tes frío e necesitas que te quenten un pouquiño? Non teño ningún problema en ser eu o teu braseiro.

—Déixanos en paz —foi a resposta ao meu intento de aconchego a outros da miña propia aula —xamais quixeches saber nada de nós e agora...

—Agora vai saber, e moito.

As olladas dirixíronse medrosas ao lugar onde xurdira a voz. Sabían que proviña de Atila o Bárbaro; o rapaz máis túzaro e con peor carácter de todo o colexio, ou o que é o mesmo, a persoiña con máis poder daquel patio, persoiña porque era non moi alto, repoludo e carifarto, e con poder porque pesaba dabondo e dunha labazada che podía poñer a faciana ollando “pa Pamplona”.

Os cregos tiñan moitas ganas de botalo, pero rumoreábase que o seu pai achegaba cifras con ceros dabondo para o bo funcionamento do centro, polo que os seus máis valentes inimigos o único que ousaban facer era cantar aquilo de “mardito parné...”. E el, a sabendas do absurdo poder do dourado amosaba a súa chularía, o mesmo que os pavos reais mostran a súa beleza.

—Xa sei que es o máis espelido da túa clase, e o máis raro tamén. Nunca te vexo a xogar con ninguén, só cando tedes partido de fútbol. Es bastante bo.

—Grazas Atila.

—O meu nome verdadeiro non é Atila, e non me fagas a pelota, aínda non me papei a ningún neno cru, entendes?

—Como te chamas de verdade?

—Chámome Xosé Ramón, decidín trocar o nome cando me decatei de que chamándome así non amedrentaba a ninguén. Atila é distinto, o mestre de Historia contounos que houbo un rei que se chamou así e que era moi poderoso e moi bo guerreiro, axiña souben que ese sería o meu “apolo”.

—Non se di “apolo”, dise “alcume”.

—Dise o que eu queira, trapelo, vouche dar dúas morradas e vouche tirar os dentes de coello que tes. A min ninguén me corrixe, para iso son Atila o Bárbaro.

—E tanto que es bárbaro, pero non pretendía ofenderte, como me dixeches que non che fixese a pelota..., pero xa vexo que me enganaches. Enfeitízame o “apolo” de Atila o Bárbaro. Deica logo.

—Ti non sabes moi ben que son eu, non é? —preguntoume a besta de X. Ramón ao tempo que me agarraba do brazo case até sacarmo de raíz. Ninguén se afasta de min sen que eu o diga.

—Perdoa outra vez, pero é que non teño ganas de pasarme dous meses roendo papas. Serán de coello pero son os únicos dentes que teño. Se a súa Excelencia dá

consentimento para retirarme, estareille recoñecido eternamente.

—Cáesme ben, sabes, chapón. Fasme graza, desde agora noméote a miña man dereita, ou mellor dito a miña esquerda porque che son zurdo.

Para ser sincero, tiña que recoñecer que fora a única proposta de amizade que recibira nos vinte minutos que levabamos de recreo. Analizando os pros e os contras ase-xaba que tal como estaba a situación, pesaba moito máis o feito de que ninguén se atrevese a botarme fóra a partir de entón que a mala reputación que puidese causarme a súa compañía, e máis sabendo que “todo se contaxia menos a beleza”. Como de parvo non tiña un pelo, sen tardanza comprendín que a miña futura condición de intocable se debería á súa forza e non á miña nacente valentía. De todos os xeitos, naquel intre importábame máis o fin que os medios.

—De acordo, dou por bo o teu nomeamento cunha condición.

—Non acepto condicións, eu son o xefe.

—Diso trátase, aínda que ti sexas o xefe non me trates como un escravo, por favor.

—Farei o que poida, pero non che prometo nada —díxome co sorriso do que remata sempre enriba como o aceite.

—Agora, se queres xogar con eles, faino, xa nos veremos.

Afastouse de alí, deixándonos cun sentimento recíproco de simpatía. Mesmo que o vira moitas veces, xamais me parara a miralo detidamente e tiven a desagradable impresión de que probablemente deixara pasar moitas persoas e cousas só por non pararme a ollalas, só por non saber miralas. Sería esa soidade miña a consecuencia de tanta cegueira? Podería ser eu entón o único culpable das ausencias de auténticas amizades? Fora o que fose intentaría aproveitar esta oportunidade de formar unha parella, a ser posible perfecta, el poñería a forza, eu a intelixencia, combinación ideal para crear unha banda, pequena pero banda ao fin e ao cabo. Eu nunca souben que estivese prohibido formar bandas de dous.